

W dniu 28 lipca 2005 r. sejm uchwalił **ustawę o partnerstwie publiczno-privatnym (Dz. U. Nr 169, poz. 1420)**, której głównym celem jest regulowanie zasad i trybu współpracy podmiotu publicznego i partnera prywatnego w ramach partnerstwa publiczno-privatnego. W przedsięwzięciach podejmowanych w ramach partnerstwa publiczno-privatnego ważną rolę odgrywa sektor bankowy kredytujący nowe inwestycje.

Zgodnie z art. 11 ustępow 1 w/w ustawy **podmiot publiczny** przed podjęciem decyzji o realizacji określonego przedsięwzięcia w ramach partnerstwa publiczno-privatnego sporządza analizę tego przedsięwzięcia w celu określenia jego **efektywności oraz zagrożeń związanych z jego realizacją**, w taki sposób, a w szczególności w zakresie:

1. **ryzyk** związanych z realizacją projektowanego przedsięwzięcia, z uwzględnieniem różnych sposobów ich podziału między podmiot publiczny i partnera prywatnego oraz wpływu na poziom długu publicznego i deficytu sektora finansów publicznych,
2. **aspektów ekonomicznych i finansowych projektowanego przedsięwzięcia**, w tym porównania kosztów realizacji przedsięwzięcia w ramach partnerstwa publiczno-privatnego z kosztami jego realizacji w inny sposób,
3. porównania korzyści związanych z realizacją przedsięwzięcia w ramach partnerstwa publiczno-privatnego z korzyściami i zagrożeniami społecznymi związanymi z realizacją przedsięwzięcia w inny sposób;
4. stanu prawnego składników majątkowych, jeżeli prawo do składników majątkowych ma być przeniesione lub ustanowione przez podmiot publiczny na rzecz partnera prywatnego lub spółki.

W ust. 2 w/w artykułu określono, iż minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, **niezbędne elementy analizy**, biorąc pod uwagę przejrzystość i rzetelność przeprowadzonych analiz. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, **rodzaje ryzyk związanych z realizacją przedsięwzięć w ramach partnerstwa publiczno-privatnego, ich podział oraz wpływ na poziom długu publicznego oraz deficytu finansów publicznych**, biorąc pod uwagę celowość, rzetelność i przejrzystość w doborze ryzyk.

W art. 19. zdefiniowano, iż umowa o partnerstwie publiczno-privatnym może przewidywać, że w celu jej wykonania podmiot publiczny i partner prywatny zawiążą **spółkę kapitałową**.

Przewiduje się, iż **rozporządzenia zostaną wydane w okresie najbliższych kilku miesięcy**, umożliwiając stosowanie ustawy o partnerstwie publiczno-privatnym.

Na podstawie badania wykonanego przez L. Berga¹ obejmującego okres lat 1998-2004 r. obecnie większość krajów Europy zachodniej opowiedziała się za zasadami partnerstwa, za wyjątkiem Austrii, Hiszpanii i Grecji.

W 2004 r. Komisja Europejska dokonała podziału w Zielonej Księdze („Green Paper”) partnerstwa publiczno-prywatnego na:

1. partnerstwo kontraktowe, gdzie partner prywatny dostarcza usługi lub realizuje określone przedsięwzięcia partnerowi publicznemu, a następnie w długim okresie je administruje,
2. partnerstwo instytucjonalne, w którym sektor publiczny i prywatny tworzą nowy podmiot, posiadający często osobowość prawną (najczęściej w formule spółek specjalnego przeznaczenia lub joint venture).

Przedstawiono wówczas następującą definicję partnerstwa publiczno-prywatnego: „PPP to forma współpracy pomiędzy władzami publicznymi a światem biznesu, która zmierza do zapewnienia finansowania, budowy, odnowienia, zarządzania lub utrzymania infrastruktury lub świadczenia usług publicznych”.

Na dalszy rozwój przedsięwzięć podejmowanych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego w zintegrowanej Unii Europejskiej duży wpływ mogą mieć wytyczne Eurostatu obowiązujące od lutego 2004 r., definiujące, iż przy liczeniu deficytu budżetowego i długu publicznego w rachunkach narodowych przyjmuje się, iż majątek zaangażowany w inwestycje, realizowane w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego klasyfikuje się jako nierządowy, nie uwzględniany w bilansie rządu.

Wymagane jest spełnienie dwóch warunków, iż partner prywatny:

- a) ponosi ryzyko budowy,
- b) przejmuje przynajmniej jedno z ryzyk związanych z dostępnością i popytem.

¹ L. Berg, E. Braun, J. Meer: „National Urban Policies in the European Union“, Euricur, Erasmus University Rotterdam, 2004 r.,